

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark.

J. C. Christensen: Uden nogen Indledning skal jeg straks gaa lige til at omtale de faa Punkter paa det foreliggende Lovforslag, som jeg finder det fornødent at udtale mig om. I § 14 hedder det om de forskellige Fiske, som der ere nævnte, at Undermaalsfiske af disse Arter maa ikke ilandbringes, sælges eller have til Salg, udbydes eller transporteres fra Sted til andet, og blandt disse Undermaalsfiske er Alalen. Om Alalen hedder det i samme Paragraf, at den skal have en Længde af 14 Tommer. Jeg tror, at dette Længdemaal er ikke saa lidt for stort. Alalen er jo af den Slags Fiske, der ikke saa let udryddes. Jeg tror, man kan gaa ikke ubetydelig længere ned med dette Maalet og dog beholde en fast Alalbestand. Den Bestemmelse, der staar herom, at Alalen ikke maa ilandbringes, synes mig ogsaa upraktisk, og jeg tror, at den for Fiskernes Skyld umulig kan staa i Løven. Thi Sagen er, at Alalefiskeriet for en stor Del finder Sted om Natten, og naar nu Fiskerne om Natten fiske en hel Del Alal, saa er det umuligt for dem ude i deres Baade at foretage den Maaling, som er nødvendig for at sortere Alalene og sætte Undermaalsaalene ud. Hvor vanskeligt det er at maale en levende Alal, tænker jeg, at de fleste ærede Medlemmer have en Forestilling om, og endnu vanskeligere maa det være, naar Maalingen skal ske i Nattemørke. Alalen er desuden saa sejlglivet, at jeg ikke tror, at der er Fare ved at give Fiskerne Lov til at bringe Alalen i Land, for at Sorteringen kan finde Sted der. I det hele tror jeg, at det Maalet af 14 Tommer, som her er fastsat, er for stort. Alalen er, som vi ved, en Vandrefiske, der kommer fra Havet og gaar ind i vore Brak- og Ferskvande, og den kommer i meget stort Antal. Hvis man vil gøre noget, for at Alalenglen skal kunne trives, tror jeg, at man snarere maa rette sin Opmærksomhed paa vore Ferskvande i det hele. Alalefaringen gaar jo saa langt op i Ferskvandene, som det er den muligt at komme op, selv i de mindste Grøfter, men navnlig i Sjælland ere de ferske Bænde, Strømmene blevne mere og mere luffede for Alalen. Hedeselskabets Virksomhed har paa andre Omraader været overordentlig gavnlig, derom ere vi jo alle enige, men over for Udviklingen af vort Fiskeri kan det ikke nægtes, at denne Virksomhed har gjort Skade. De mange Sluseværker, der

ere satte i Strømløbene, og de mange Kanaler, der ere graveede langs Strømløbene, have hindret Fiskenes Opgang. Fiskene ere gaaede ud selv i de mindste Anlægsrønder, og det har været til stor Skade for vor Fiskebestand, især for den, der opholder sig i Brak- og Ferskvande. Vil man nu ved nærværende Lovforslag gøre noget for Alalen eller Alalefaringen, tror jeg, at man kunde opnaa noget ved at indsætte en Bestemmelse om, at ved ethvert Stenmøværk eller Sluseværk, som findes i disse Strømløb, skulde der lægges en Rende, hvor Alalefaringen kunde vandre over Dæmningen op i Vandet oven for. Det lader sig let gøre og med grumme lille Beføstning, at der lægges en lille Rende over Dæmningen til Vandet neden for. I denne Dæmning lægges der nogle Grene, der stadig holdes vaade af det Vand, der siver over, og Alalefaringen, som ikke er større end en Stoppenaal, vil i Tilfælde komme gennem en saadan Rende op ad Sluseværket paa den anden Side. Derom kan der ikke være Tvivl; jeg har selv set noget saadant blive udført af private. Gaar man en saadan Bestemmelse for Alalefaringen, saa vil der være gjort mere for, at Alalefangsten i ferske Bænde kan blive holdt stærkere vedlige, og man vil saa vore Ferskvande lige til de allermindste Løb opfyldte med Alalbestand. Derimod tror jeg ikke, at man udretter noget ved at sætte Mindstemaalet for Alalen højere op end hidtil. Vi maa huske paa, at Alalen, som lever i Fjordene, er meget talrig og en meget sejlglivet Fiske. Den spiser Snegle, Orme, og hvad den kan faa fat i; den spiser ogsaa en umaadelig Mængde Fiskeyngel i Fjordene. Og dernæst maa man erindre, at mange Fiskerfamilier om Vinteren, naar der ligger Is, ere henviste til at leve alene af at stange Alal. Det er derfor Uret at sætte Maalet saa højt op. Navnlige tror jeg, at det vilde være heldigt, om man ved en Revision af Fiskeriloven kunde komme til et noget mindre Maalet paa Alalefaren — Alger hedder den i Sjælland, men i Fiskerilovgivningen tror jeg, at den benævnes Alalefaren. Det er i Lovgivningen indrettet saa, at der mellem Flænerne paa den skal være $\frac{1}{4}$ Tomme foroven og $\frac{1}{2}$ Tomme forneden. Dette Maalet har vist sig meget upraktisk for Fiskerne; der er næppe nogen Ting paa Alalefiskeriets Omraade, som Fiskerne saa almindelig klage over som dette Maalet paa Alalefaren. Det er nemlig kun store Alal, der kunne tages med en saadan Alalefaren, og de kunne heller ikke tages, med mindre Alalefaren rammer dem midt paa; faar Alalefaren fat i Halen, ville selv store Alal